

Тогава апостолъ Павелъ пакъ выка синца ны кымъ свободнѣ-тѣ вѣрѣ подъ юдейскій-а законъ, за да бѣдемъ сынове божіи чрезъ Исуса Христа, като са кръстимъ и облечемъ въ него; и разлага на евреи-тѣ достоинство-то на единородный-а сынъ божій: а евангелисти-тѣ Лука и Матей описватъ най напредъ небесно-то позваніе, съ кое-то вѣхъ позвани пастири-тѣ виллеемски кымъ земнѣ-тѣ люлка неговѣ; подиръ това описватъ, какъ съ са поклонили мудрецы-тѣ, и найпослѣ, какъ са Иродъ разгнѣвилъ и избилъ дѣца-та по Виллеемъ, и какъ е божественно-то дѣте побѣгнало въ Египетъ.

Преди засѣданіе на сазнице-то захваща са литургіа съ вечернѣ-тѣ заедно, и първи-тѣ стихири на Патріарха Германа и на Анатоліа вечеръ подигватъ сичкѣ-тѣ мисль на вѣрни-тѣ кымъ празникъ-а, който настѣпва: „дойдете да са радваме на Господа, като лѣкаваме тайнѣ-тѣ, кол-то настѣпва: преграда-та на омраза-та свалена е, пламенный-а мечъ обвърналъ са назадъ и херѣвимъ отстѣпва отъ дърво-то животно, и азъ земамъ участіе въ радостнѣ-тѣ хранѣ райскѣ, отъ конъ-то вѣхъ отпаденъ заради непослѣшаніе-то; защото неизмѣняемый-а образъ на отца, образъ-а на негокото вѣчно сѣщество пріима ровскій образъ, раждаючи са безсѣменно, но промѣненіе не търпи: Богъ е истинный, и остава какъвъ-то е былъ, и взе на себе-си онока, кое-то не е былъ, като стана человекъ за любовь-тѣ кымъ человекъ: да викамы кымъ